

SVĚTLO

42. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

17. ŘÍJNA 2004

Z obsahu:

**Svatební píseň Krále
Mesiáše**

Katecheze Jana Pavla II.
29. září 2004
- strana 2 -

**Alois Stepinac
1898-1960**

Krista Pfenningbergerová
- strana 4 -

Kristův obraz

Michael Kunzler
- strana 6 -

Láska na první pohled

Osobní vyznání
konvertitky
- strana 7 -

**Probud' se a utvrzuj
zbytek, který je už na
vymřeni (Zj 3,2)**

Arcibiskup G. Eder
- strana 8 -

Srdce hmoty

Antonín Wächter
- strana 10 -

„Poslušnost a pokoj“

- strana 11 -

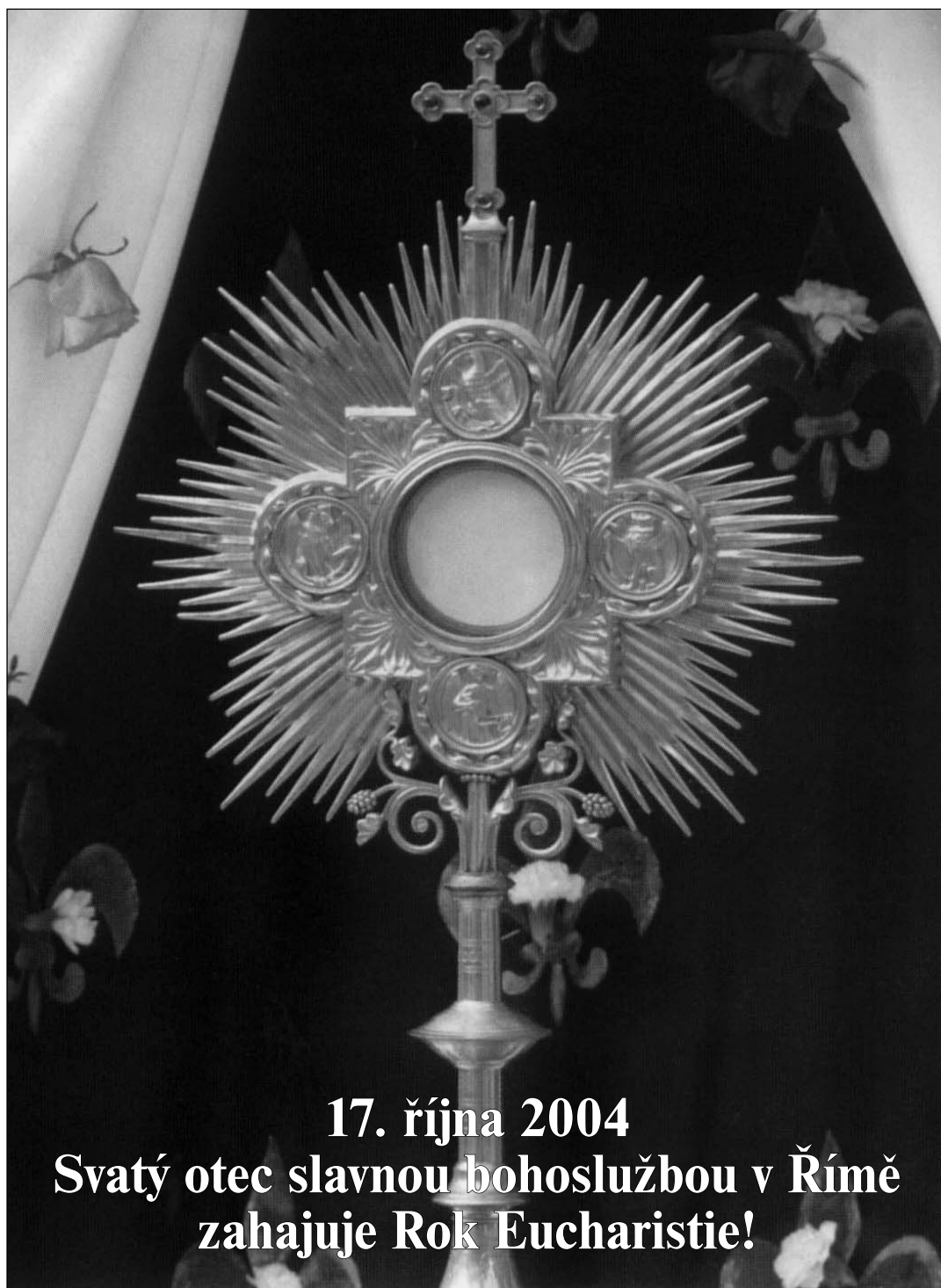
Noví blahoslavení

Katolické akce (3)

Pina Surianová
(1915-1950)
- strana 12 -

INFORMACE

**O PŘEDPLATNÉM
SVĚTLA NA ROK 2005
V TOMTO ČÍSLE
NA STR. 16**

17. října 2004

**Svatý otec slavnou bohoslužbou v Římě
zahajuje Rok Eucharistie!**

Svatební píseň Krále Mesiáše

Rok Eucharistie – Rok Velkého Daru – začal u nás spíše tiše a nenápadně, bez zvláštního očekávání, přípravy i bez zjevného nadšení. Nebude nyní dále ubíhat den za dnem, měsíc za měsícem, jako by se nic zvláštního nedělo? Připomíná to doby, kdy nás dělila železná opona od Říma i od dění v srdci Církve a pokud k nám vůbec doléhalo, tak jen jako z povzdálí a ozvěnou.

Tak opona padla před 15 lety. Je-li Eucharistie Dar a Hostina, vynořuje se v souvislosti s touto netečností mimoděk vzpomínka na Pánovo podobenství o královské hodovní síni, o kterou pozvaní neprojeví zájem. Když selhaly všechny pokusy Hostitele přesvědčit pozvané, aby přišli, musel o nich prohlásit: „Ti, kteří byli pozváni, nebyli hodni.“ Nasytili se jinými věcmi. Nic jim nechýbí.

Z malé zainteresovanosti by leckdo mohl usuzovat, že něco takového jako Rok Eucharistie nepotřebujeme. Ale právě naše laxnost je největším dokladem toho, jak velice tuto nabídku potřebujeme. Nikoliv obecná horlivost, ale právě povážlivý pokles úcty k eucharistickému tajemství byl důvodem, který vedl Jana Pavla II. k jeho vyhlášení. Zájem o eucharistický rok je měřítkem našeho zájmu o Eucharistii.

Nejsme laxní pouze v této záležitosti. Je to jakási tendence k pohodlné duchovní zabýdlenosti, což se svým způsobem podobá onomu sebeuspokojení, s jakým si bohatc pochvaloval své nové plné stodoly. Jeho spokojenost však byla plodem zaslepenosti, pro kterou si vysloužil titul: „Blázne!“ Poklid, na kterém si zakládáme, je ve skutečnosti symptomem našeho postupného úpadku. Zhoubný nádor je tím zhoubnější, čím později ho bereme na vědomí.

Malý zájem o Rok Eucharistie může mít ještě jiné důvody: Ti, kdo by ho měli podporovat, uléhají a vstávají ve starostech, kam dřív skočit, a ti se ohradí, že mají jiné naléhavější problémy. Tady je na místě vážná otázka: nemají mnoho starostí ve skutečnosti proto, že právě ta nejhlavnější starost zůstává dlouhodobě nevyřešena? I když nám schází velmi mnoho, co bychom potřebovali ke spokojenosti, to nejhlavnější nám neschází, ovšem jen potud, pokud na to nezapomínáme: Náš Pán je s námi, nejen v příslibu, ale reálně, opravdově, osobně. Záleží samozřejmě na nás, do jaké míry tuto přítomnost bereme na vědomí a jak z ní čerpáme. Je to jeho přítomnost v Eucharistii.

Na Eucharistii se nemůžeme dívat jako na „něco“. Eucharistie je vždy a za všech okol-

Pokračování na str. 14

Přednáším králi svou báseň: Tato slova, umístěná na počátku žalmu 44, dávají čtenáři orientaci, pokud jde o základní charakter tohoto hymnu. Dvorní písař, který ho složil, nám ihned ukazuje, že se jedná o báseň k počtější hebrejského vladaře. Navíc, když procházíme verše této skladby, všimneme si, že máme co do činění se svatební písní.

Badatelé se snažili identifikovat historické souřadnice žalmu na podkladě určitých údajů, jako je spojitost s královnou fénické- ho města Týru (srov. v. 13), ale nepodařilo se jim identifikovat královský pár. Relevantní je, že se jedná o hebrejského krále, protože to dovolilo židovské tradici, aby text přeměnila na zpěv o králi Mesiáši, zatímco křesťanská tradice čte žalm podle christologického klíče, a pokud jde o přítomnost královny, také s mariologickou perspektivou.

Panovníkova svatba

Liturgie nešpor používá tento žalm jako modlitbu a rozděluje ji na dvě části. Dnes jsme slyšeli její první část (srov. v. 2–10), která po úvodu, který vytvořil již písař, autor textu, představuje nádherný portrét panovníka, který se chystá slavit svou svatbu.

Judaismus rozpoznal v žalmu 44 svatební píseň podle toho, že vyzvedává krásu a intenzitu daru lásky mezi manžely. Obzvláště žena může opakovat s Písni písní: *Můj milý je můj a já jsem jeho* (2,16). *Já jsem svého milého a můj milý je můj* (6,3).

Ženichova krása

Profil královského ženicha je pojat slavnostním způsobem s použitím veškeré výpravnosti dvorní scény. Nese vojenské insignie (Ž 44,4–6), k nimž se poji přepychové parfémované šaty, zatímco na pozadí se skvějí paláce vyzdobené slonovinou, v jejichž velkolepých síních zaznívá hudba (srov. v. 9–10). Uprostřed se tyčí trůn a je řeč o žezlu, což jsou dva znaky moci a uvedení do královského úřadu (srov. v. 7–8).

Na tomto místě bychom chtěli zdůraznit dva prvky. Především je to krása ženicha, znamená niterné nádhery a božského pozeňání: *Krásou vynikáš nad lidské syny* (v. 3). Právě na základě tohoto verše představila křesťanská tradice Krista jakožto člověka dokonalého a okouzujícího. Ve světě často poznamenaném ošklivostí a šeredností je tento obraz výzvou k znovunalezení „via pulchritudinis“ – „cesty krásy“ ve víře, v teologii i ve společenském životě, abychom tak vystupovali k božské krásě.

Krásu totiž nemá cíl sama v sobě. Druhá poznámka, kterou bychom chtěli uvést, se týká setkání krásy a spravedlnosti. Panovník se totiž *vypravuje do úspěšného boje za pravdu, mírnost⁽¹⁾ a spravedlnost* (v. 5); *miluje spravedlnost a nenávidí nepravost* (v. 8), jeho *žezlo je nestranné* (v. 7). Krása se musí snubit s dobrotou a svatostí života, aby tak dala zazářit ve světě skvostné tváři Boha dobrého, obdivuhodného a spravedlivého.

Mesiášovo božství

Podle badatelů se oslovení *Bože* v 7. verši obrací k samotnému králi, protože ho posvětil Hospodin, a patří tedy určitým způsobem do božské sféry: *Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné časy*. Nebo by to mohlo být oslovení jediného nejvyššího krále, Hospodina, který se sklání nad králem Mesiášem. Je jisté, že když list Židům aplikuje žalm na Krista, neváhá přiznat Synu vstupujícímu do slávy božství úplné a nikoliv pouze symbolické (srov. Žid 1,8–9).

Hlas Otců

Ve duchu této christologické četby skončíme tím, že předáme hlas církevním Otcům, kteří přidělují každému verši další duchovní hodnoty. Tak k větě žalmu, kde se praví *Bůh požehnal navěky krále Mesiáše*, (srov. Ž 44,3), sv. Jan Zlatoústý rozvinul tuto christologickou aplikaci: „První Adam byl zahrnut největším prokletím, druhý naopak hojným požehnáním. Onen uslyšel: *Bud' proklet ve svých dilech* (Gn 3,17)⁽²⁾ a opět: *Proklet bud', kdo koná Hospodinovo dílo nespolehlivě* (Jer 48,10) a *Proklet bud', kdo nebude plnit slova tohoto zákona a dodržovat je* (Dt 27,26) a *Kdo byl pověšen na kůl, je zlořečený Bohem* (Dt 21,23). Vidíš, kolik prokletí? Od všech těchto prokletí tě vysvobodil Kristus tím, že se stal prokletím (srov. Gal 3,13): jako se ponižil, aby tě pozvedl, a zemřel, aby tě učinil nesmrtelným, tak se stal prokletím, aby tě zahrnul požehnáním. Co vůbec můžeš srovnávat s tímto požehnáním, když ti skrze prokletí uděluje požehnání? On totiž nepotřeboval požehnání, ale dává ho tobě.“ (Expositio in Psalmum XLIV, 4: s. 55,188–189)

Bolletino Vaticano 29. 9. 2004
Mezitulky redakce Světla

⁽¹⁾ Toto slovo je v českém breviáři vynecháno.

⁽²⁾ V českém překladu *Kvůli tobě nechť je země prokleta*.

Volání víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bůh zjedná právo svým vyvoleným

Dříve než uslyšíš Ježíšova překvapivá podobství, která ti mají dodat útěchy a posílit tvou víru v dobrotivost nebeského Otce, dovol Duchu Svatému, aby tě zavedl prvním liturgickým čtením na sinajskou poušť, kde ti chce názorně ukázat, jak těsná je souvislost mezi vytrvalým vzýváním Hospodina a úspěchem těch, kteří potřebují jeho pomoc. Máš se dnes přesvědčit, že Boží věc potřebuje nejen statečné bojovníky a horlivé pracovníky, ale také vytrvalé prosebníky. Modlitba má každé dobré dílo nejen předcházet, ale i stále provázet.

Zaráží tě, že Pán chce upevnit tvou víru příkladem bezcitného a bezbožného soudce? Není to poprvé, kdy se odvolává na běžnou lidskou zkušenost, aby posílil tvou důvěru: dočkáš-li se vyslyšení i u takového člověka, *ačkoliv je zlý*⁽¹⁾, jak bys mohl pochybovat o dobrotě nejlaskavějšího Otce?

Jestliže tě však Pán vyzývá k vytrvalé modlitbě, je to ze zcela jiného důvodu, než jaký vedl neodbytnou vdovu. Tvoji vytrvalou modlitbu nepotřebuje Bůh. Ježíš ti nechce prozradit, jak přimět Boha, aby se tě ujal. Modlitbu potřebuješ ty sám, aby sis živě uvědomil své postavení, abys měl na mysli onu scénu z pouště a pamatoval, kdo dává vítězství svým vyvoleným. Boha nikdy neumíš svým voláním, tím méně tím, že ho budeš obtěžovat. Bůh se neuzavírá do svého příbytku, aby měl ode všech pokoj. Kdyby si chtěl zachovat takový klid, nebyl by stvořil nic z toho, co bylo stvořeno.

Skutečnost je právě opačná. Nejen že člověk přivedl z nicoty k životu, ale sotva první z lidí vykročil svévolně na cestu neštěstí, ještě dříve, než si uvědomil, do čeho uvrhl sám sebe i svět, ještě dříve, než mohl pomyslet na lítost a odvážit se první prosby, Bůh sám se z vlastní vůle zaručil, že ho vysvobodí, a to za cenu vlastního života. Již na samém počátku lidských dějin Bůh ukázal, že jeho nejvlastnějším zájmem je *zjednat právo svým vyvoleným*.

Proč je tedy zapotřebí se *stále modlit a neochabovat*? Především proto, že tvoje modlitba je průkazným znamením, že patříš mezi Pánovy *vyvolené*. Modlitba není jen žádost o něco, co ti právě schází. Tvoje modlitba má svůj smysl v tom, že je to v první řadě rozhovor dítěte se svým Otcem. Když se modlíš, vyznáváš svou víru, že on je u tebe a ty jsi u něho. On tě tedy nejen stále vidí a slyší, on tě přímo prostupuje, vidí do nejmenších podrobností, kdo jsi, co máš a co ti schází, poznává přesně, čím jsi byl, i to, čím budeš. Nejsi mu neznámý, natož cizí. On je to, kdo má ten

největší, opravdu otcovský zájem o tvé nejvyšší dobro. Tvoje vytrvalá modlitba neslouží k tomu, aby dosáhla změny u Boha, nemodlíš se, aby přehodnotil svůj postoj k tobě a přece jen ti pomohl. U modlitby máš vytrvat proto, aby ses změnil ty sám a dozrál do té míry, že budeš schopen přijímat z Otcovy ruky s opravdovým užitekem všechny dary, které pro tebe od věčnosti připravil.

Svou vytrvalou pokornou modlitbou máš přesvědčit sám sebe, že jsi jeho dítě, že se mu zcela odevzdáváš, vracíš se ze svých bludných a bláhových úniků zpět do jeho otcovské náruče a podrobuješ se jeho láskyplnému vedení. Tedy ne on, ale ty potřebuješ *ustavičně se modlit a nikdy nepřestávat*, protože jsi bez ustání vystaven pokušení zapomenout, že tě *ustavičně miluje a nikdy nepřestává*, že je u tebe, i když právě cítuješ spíše něco opačného: že tě *oblhávají všichni tvoji nepřátelé, obkličují tě jako včely, chtějí tě spálit, jako se páli trní, vrážejí do tebe, abys padl*⁽²⁾.

Ustavičná modlitba tě naučí přijímat i takové okolnosti, kdy se ti lidsky zdá, že tě Bůh opustil a zapomněl na tebe, chápat ji jako příležitost opřít se vědomě jedině o svou víru. Teprve tam, kde končí lidská naděje, můžeš *proti vší naději*⁽³⁾ osvědčit v důvěře pevnou víru, že *Hospodin je jediný, od koho ti může přijít pomoc*⁽⁴⁾.

Pokud je tvoje modlitba jen netrpělivým křikem, který chce Bohu vyčítat, že si tě přestal všimnout, nediv se, že otálí se svou pomocí. Jinak by ti potvrdil tvůj postoj, který se však neshoduje s jeho moudrostí a láskou. Vyslovuj mu svou modlitbou neochvějnou víru, že tě chová ve své náruči, i když *procházíš temnotou rokle*⁽⁵⁾.

Pros svého Pána, aby tě naučil modlitbě, která nikdy není netrpělivá a ani v nejmenším nezpochybňuje Otcovu dobrotu, spravedlnost a moc. Pánova závěrečná otázka, zda *Syn člověka najde víru, až přijde*, je pak spíše smutným proroctvím než otázkou. Jen s pokornou a vytrvalou modlitbou obstojíš v době zkoušky, o které sám Pán předpověděl, že *mnozí se pohorší, budou zrazovat jeden druhého a jedni druhé budou nenávidět*. To vše je důsledek smutného stavu, že *u mnohých uhasne láska*⁽⁶⁾. Aby u tebe neuhaslá láska ani víra, *drž se toho, co je napsáno a Bohem vdechnuto a co jsi přijal jako jisté*. Modli se vytrvale nejen za sebe, ale i za Církev, která musí ustavičně bojovat s Amalečany, dokonce i ve vlastních řadách. Vyprošuj jí jako Mojžíš sílu Ducha Svatého, aby *hlásala vhod či nevhod, usvědčovala, zakazovala i povzbuzovala s všestrannou trpělivostí*. K tomu je zapotřebí také mnoho rukou, které se zvedají k nebi a *zůstávají pevné až do západu slunce*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 7,11; ⁽²⁾ srov. Ž 118,10-13;

⁽³⁾ srov. Řím 4,18; ⁽⁴⁾ rssp. žalm 121,2.5; ⁽⁵⁾ Ž 23,4;

⁽⁶⁾ srov. Mt 10-13

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17,8-13

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostřím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2. čtení – 2 Tim 3,14-4,2

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Vš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Pisma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřisahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřisahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium – Lk 18,1-8

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: »Zastaň se mě proti mému odpůrci.« Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: »I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě

Pokračování na str. 14

Alois Stepinac 1898-1960

Alois Viktor Stepinac se narodil v Krasici v Chorvatsku jako syn zámožných statkářů. Vyrůstal v atmosféře lásky, víry a vzájemného respektu. Jako dítě nepoznal samotu nebo smutek. Jeho matka, prostá žena, projevovala hlubokou úctu a lásku k Panně Marii. Obraz Matky Boží patří k nejčasnějším dojmům pozdějšího kardinála. Často rozjímal o jejich tajemstvích. *Jak milá je mi Maria. Jak nesmazatelné dojmy z mého dětství! Nikdy nezapomenu na olejovou lampičku, která před jejím obrazem hořela dnem i nocí...*

Ve škole se vyznačuje nadáním a dobrým kamarádským vztahem ke svým spolužákům.

Po skočení základní dochází ho rodiče poslali do Záhřebu do arcibiskupského interná-

Alois Viktor Stepinac jako gymnazista

tu. Jeho chování a jeho povaha zapůsobily na vedoucího internátu: *Alois je prostý a tichý, taktivní a zdrženlivý, ale není v něm nic zženštilého. Jeho vůle je silná a rozhodná.* Když získal jasno o svém povolání – stát se knězem, změnil internát za seminář, kde 1916 složil maturitní zkoušku.

Knězem

Mezitím propukla první světová válka. R. 1916 je odveden a musí narukovat. Na italské frontě utrpěl zranění a padl do zajetí. Konečně se r. 1919 vrací domů. Léta hrůzy, která zažil na frontě a pak v zajetí, v něm vyvolala silný otřes a navodila těžkou duševní krizi. Jeho přání stát se knězem ustoupilo do pozadí. Vychází vstříc přání svého otce a zahájí studium zemědělství s cílem oženit se a založit si rodinu. Současně si však denně klade otázku, zda přece jen nemá být knězem. Konečně požádá jednu mladou ženu o ruku. Ale z výměny dopisů vyplynulo, že jeho snoubenka vytušila, že

u Aloise „něco nesedí“, stěžuje si na jeho „chladnou lásku“ a nakonec je zasnoubení zrušeno. Zápas o povolání pokračuje. *Mohu se rozhodnout zasvětit se zcela Kristu a službě Církvi?*

List jeho bývalého studijního ředitele, který obsahuje článek o svatém Klementu Marii Hoffbauerovi, zasáhne ho *jako blesk z jasného nebe.* Tři týdny bojuje těžký boj. Nakonec se rozhodne pro kněžství a odchází do Říma studovat teologii.

V říjnu 1930 přijímá 32letý Stepinac kněžské svěcení.

Biskupem

Když se vrátil do Chorvatska, chtěl být vlastně venkovským knězem, ale arcibiskup ho požádal, aby zůstal v Záhřebu jako ceremoniář a notář. Alois souhlasil: *Nevím, zda zde zůstanu, nebo ne. Ale nestarám se o to, všechny cesty v Božích službách vedou do nebe.* R. 1934 arcibiskup onemocní a žádá Řím o koadjutora, přičemž navrhuje Aloise Stepinace. Když Alois prosí, aby úřad nemusel přijmout, není to jen pouhé gesto pokory: je mu 36 let

Biskup Stepinac

a je knězem teprve čtyři roky. Bojí se své nezkušenosti. Ale jeho žádost je zamítnuta, a proto přijímá. Světící biskup mu řekl tato slova: *Vím, že na Vás čeká obrovská práce a nebude Vám chybět starosti. Ale jste muž víry a jistě znáte slova: Všechno mohu v tom, který mě posiluje.* On sám řekl později o dni svého biskupského svěcení: *Při mé konsekraci lid jásal, ale moje srdce nejásalo. Tušil jsem již tehdy, že se má něco stát, což se později uskutečnilo a prošlo mojí hlavou až k těžkému vyhnanství.*

R. 1937 se stal nástupcem zesnulého arcibiskupa. Za heslo si zvolil: *In Te, Domine, speravi – V tebe, Pane, jsem doufal.* Náboženská, politická a hospodářská situace jeho diecéze je skutečně svízelná. Chorvatský národ a katolická církev jsou součástí multinacionální Jugoslávie a chorvatští biskupové musí stále bojovat o uznání svých práv. Je nutno zakládat farnosti, ale panuje nedostatek kněží, na mnoha školách zakázala náboženství nepřátelská vláda výuku náboženství.

Nový arcibiskup hledá především kontakt s kněžími. Doporučuje jim v této tíživé situaci ctinnost chudoby, usebranost a modlitbu.

1941

...chaos na zemi, hrůzy války, ničení všeho, to vše jsou plody egoismu. První pravidlo pro to, chceme-li se dočkat lepších dnů, spočívá v tom, prokazovat Bohu pokornou úctu, která mu náleží; to je jediná cesta k míru. Druhá světová válka začíná

Arcibiskup Alois Viktor Stepinac

v Chorvatsku r. 1941, když německé oddíly vstoupí do Jugoslávie. Chorvatští nacionalisté proklamovali samostatné Chorvatsko. Arcibiskup Stepinac, který se nezapojuje do politických akcí, stává se zastáncem pronásledovaných a utlačovaných skupin bez ohledu na jejich původ a náboženské vyznání. Odsuzuje rasové teorie a pronásledování židovské menšiny. Během války neúnavně organizuje akce na podporu trpících a pronásledovaných, rozděljuje celé vagony potravin. Ukrývá pronásledované, zvláště osiřelé děti.

1945

Hlásí se konec války, německé oddíly musí odtáhnout. Ale pro Chorvatsko to neznamená čas vydechnutí. Titovi komunističtí partyzáni uchvacují moc a s ní přichází teror a zpusťování. Když se partyzáni blíží k Záhřebu, je Stepinac varován, že ho zařadí mezi válečné zločince, aby ho mohli popravit. Rozhodne se, že zůstane, a prohlásil: *Současně se nebojíme říct, že chorvatský národ odmítne každý režim, ať to bude extrémní levice nebo extrémní pravice, když nebude ctít a nebude počítat s tisíciletou katolickou tradicí. Taková vláda by totiž v Chorvatsku nezastupovala nikoho nebo pouze menšinu, která se prosadila silou.* O ideologii komunismu si nedělá Stepinac nejmenší iluze: *Dnes jsme svědky, jak komunisté napadají naši zemi podobně jako hej-*

no kobylek. To jsou oni, kdo chtějí z našich srdcí vyrvat Boha.

Bezprostředně po vstupu komunistických milicí do Záhřebu začíná široce plánovaná očistná akce. Ze všech veřejných budov musí být odstraněny kříže a je přijata řada opatření na vymýcení víry a věřících. Arcibiskup je ihned terčem mnoha útoků. V květnu 1945 je uvržen do vězení. Biskupové a národ projeví nečekaně tuhý odpor, takže Tito musí arcibiskupa propustit.

Diktatura se prosazuje. Kněží jsou zabíjeni, internováni nebo bez stopy zmizí. Semináře jsou zavřeny. V říjnu 1945 chce Stepinac vykonat pastorační vizitu. Ještě v předvečer mu milice hrozila represáliemi. Arcibiskup se nedá zstrašit: *Můžete dělat, co chcete, ale já nepřestanu hlásat pravdu. Nebojím se nikoho kromě Boha a moje povinnost je a zůstane stále stejná: zachraňovat duše.* Jeho vůz je za jízdy napaden a jedno okno proraženo kamenem.

Vězení

Útoky se množí. Učiní opatření, aby církevní správa fungovala i v případech jeho zatčení. 18. září 1946 v 5 hodin ráno vniknou milice do jeho obydlí. Najdou biskupa v kapli, jak se modlí. Během procesu, který následoval, je zahrnut urážkami, sarkastickými a lživými výroky a akce vyzní jako justiční fraška. Papež Pius XII. to označí za „tristissimo processo“. Alois Stepinac se odevzdal *Obhájkyni Chorvatska*, nejsvětější Panně Marii. *Moje vina spočívá v tom, že jsem nepoklekl před komunismem, který sám vládne touto zemí. V tom spočívá důvod mého zatčení.* Na konci procesu má Stepinac řeč, ve které prohlásí: *Na všechny žaloby, které tento soudní dvůr proti mně vznesl, odpovídám: Mé svědomí je v každém ohledu čisté, i když ti, kteří se zde nacházejí, to pokládají za směšné.* Jeho řeč vyvolá na Západě velký obdiv, režim se tím cítí nepříjemně dotčen. Její text je okamžitě zabaven a jeho zveřejnění zaká-

Soudní proces s arcibiskupem Stepinacem

záno. Diktatura si nemůže dovolit ani slovo pravdy.

V říjnu padne rozsudek: 16 let nucených prací za zločin proti lidu a proti státu. Jan Pavel II. řekl při procesu blahořečení v roce 1998 k tomuto rozsudku: *Důvodem pronásledování a tohoto inscenovaného procesu byl jeho odpor vůči tlakům režimu. Měl se odloučit od papeže a od Svatého stolce a stanout v čele chorvatské nacionální církve. Zůstal však věrný papeži. Z toho důvodu ho pomlouvali a odsoudili.* Stepinac později vypráví, že byl během procesu hluboce ponořen do utrpení Krista. Když jedna žena, která šla v soudní síni kolem něho, ho kopl, vzpomněl si Stepinac na děvečku, před kterou Petr zapřel Krista.

Mezinárodní ohlas procesu a rozsudku je velký, ze všech západních zemí přicházejí protes-

ty od státníků i církevních hodnostářů. Reakce je tak velká, že jeden vysoký stranický činitel navštíví Stepinace a navrhně mu, aby požádal o milost, která mu bude udělena, a aby opustil zemi.

Stepinac odmítne a žádá revizi rozsudku nezávislým soudem a chce každopádně zůstat v zemi.

Arcibiskup sdílí osud státníků a politických vězňů. Je ponižován a všemožně šikanován. *Byly to strašné dny, trpké okamžiky a nepříjemné momenty.* Baličky s jídlem jsou zdržovány nebo dlouho vystaveny teplu, aby se obsah stal nepoživatelný. Stepinac mlčí a modlí se: *Vzali mi všechno kromě jedné věci: možnosti zvedat ruce k nebi jako Mojžíš.* Na poslední stránku kalendáře 1946 napsal: *Všechno pro větší slávu Boží, i moje věznění.* Již pět

Justiční fraška - proces s arcibiskupem Stepinacem 30. 9. 1946

let je ve vězení. Naděje komunistického režimu, že se na arcibiskupa v cele časem zapomene, se nesplnila, naopak! Zájem světové veřejnosti o osud záhřebského arcibiskupa neustává.

Ve vyhnanství

V červenci 1951 ustupuje komunistický režim konečně mezinárodnímu tlaku a propouští Stepinace do jeho domovské obce, aby zde žil ve střežené „svobodě“. Bledý a vyhladovělý pří-

Arcibiskup Alois Viktor Stepinac - dlouhé utrpení se visklo do jeho tváře

chází, poznamenán léty vězení. Žije spolu s farářem ve farní budově, velkou část času tráví v kostele, kde dlouhé hodiny zpovídá. Návštěvníkům odpovídá: *Nesmíme ztrácet naději, i když komunismus zanechá na našem národě stopy, i když nám tato perfidní ideologie svazuje ruce.*

Ostraha je velice přísná a trvá nepřetržitě všude. Když přijímá nějakou návštěvu, když jde na procházku, vždy je nablízku milicionář. To je pro Stepinace neuvěřitelný, únavný a nervy drásající stav.

12. ledna 1953 mu papež Pius XII. uděluje kardinálskou hodnost. Arcibiskup však neodjede do Říma, protože se právem obává, že by mu režim zabránil v návratu. On však ví, že musí zůstat se svým lidem. Při rozhovoru s jedním zahraničním

Kristův obraz

novinářem – samozřejmě za přítomnosti milicionáře – prohlásí: *V boji, který v Jugoslávii panuje mezi církví a státem, zvítězí duch, nikoliv hmota. Materialismus se v lidstvu nikdy nemůže definitivně prosadit.*

Koncem roku 1952 se musí podrobit operaci dolní končetiny. V následujícím roce se objeví těžká krevní choroba. Ale ostraha ani přes nemoc není nijak mírnější. Nakonec Tito zakazuje v Krasnici veškeré návštěvy a současně předseda vlády přerušuje všechny styky s Vatikánem. Strážci kardinála, v roce 1954 jich bylo 30, ho zahrnují nadávkami a ponižováním. Jednou přistoupil k němu policista a farář to vidí. Kardinál říká: *Nesmíme nenávidět. I on je Boží tvor. Odpuštějme.*

Dvěma německým seminaristům se podařilo k němu proniknout v posledních letech jeho života. Řekl jim: *Budu sloužit mši svatou za německou mládež. Až se vrátíte, povězte svým kamarádům, že mají před sebou zářivou budoucnost. Národy jsou zralé pro Krista. Zakusili jste liberalismus, nacionalismus, komunismus a socialismus. Všechna tato hnutí zůstanou neúspěšná. Jen Kristus může ještě pomoci. Přejde nová doba.*

Ke stříbrnému biskupskému jubileu mu Jan XXIII. napsal osobní dopis, zatímco komunistické noviny šířily proti kardinálovi nadávky.

Dušení, utrpení a nesmírný psychický nátlak podlomily kardinálovo zdraví. 10. února 1960 má obdržet injekci. Farář mu chce být nápomocen. Stepinac mu řekne klidným hlasem: *Přejděme k důležitějším věcem, vezměte si stůl. Musíme se rozloučit. Po přijetí svatých svátostí se odmlčí. Poprosí o posvěcenou svíci, vezme ji do rukou a se slovy *Bud' vůle tvá* vydechne naposled.*

V říjnu 1998 ho Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného.

FuL 9/2004
přeložil -lš-

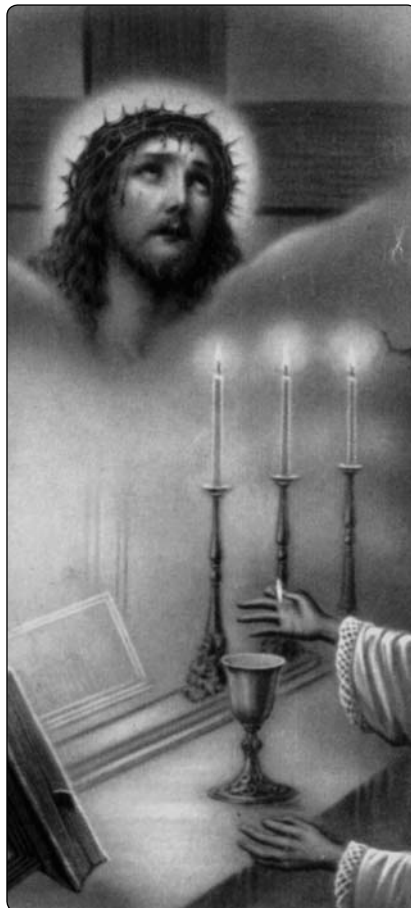
Kněžské svěcení nečiní z člověka zástupce nepřítomného Krista ani prostředníka mezi Bohem a člověkem místo něho. Ani nejsou svěcením zdola z rozhodnutí většiny delegovaný nezbytné řídicí funkce pro určité společenství. Nejvnitřnější tajemství kněžství spočívá v tom, co bylo řečeno o materiální „mezi“ jako o podstatné součásti onoho vztahu jak mezi lidmi navzájem, tak mezi lidmi a Bohem: I Bůh, který se skrze Krista sklání k lidem, potřebuje pro svou řeč a pro své působení materiální „mezi“, totiž lidského kněze, který – jakožto živý obraz – v liturgickém shromáždění Krista nikoliv zastupuje, nýbrž jako viditelný poskytuje neviditelnému, který působí v jeho obci, ústa a ruce.

Kristus je přítomen a jedná jako nejvladnější Liturg. Ale protože v křesťanském kultu se všechno odehrává prostřednictvím smysly vnímatelných znamení, potřebuje, aby byl představován, aby byl zviditelněn ten, který liturgickou slavností tajemně uskutečňuje a nese. Tuto úlohu plní celebrant. V jeho osobě sám Pán přichází do společenství.

V kněžském svěcení jde tedy o uskutečňování vztahu. V něm dochází k zařazení (ordinatio) člověka doprostřed církevního společenství, ke kterému patří, v ikonografické funkci, aby pro své bratry a sestry zobrazoval neviditelně přítomného velekněžsky působícího Pána a svátostně ho zpřístupnil jejich smyslům. „Být ordinován“ neznamená tedy obdržet do osobního vlastnictví nějakou plnou moc nebo vyšší svatost, nýbrž vždy ve vztahu ke společenství, které slaví liturgii, zobrazovat Církví její Hlavu Krista, skrze kterého v Duchu Svatém ke všem členům jeho těla proudí božský život. Toto zobrazování není ani

hraním role, ani zastupováním, nýbrž děje se to ve smyslu reálného zpřítomňování Neviditelného viditelným.

Kněz jako reálný symbol Krista je smysly ověřitelné „místo“ Pánovy přítomnosti a kněž-

ské svěcení je zařazení na určité místo ve společenství. Posvěcený je po svém svěcení definován ve společenství „místem“, které svou eucharistickou povahou zobrazuje samotné Boží království.

Kněz bere v liturgii svou „roli“ natolik vážně, nakolik plní svou ikonografickou úlohu. Pro shromáždění zjevuje smys-

lům spoluslavících bratří a sester neviditelně přítomného Pána, protože Kristus si posluhuje lidským knězem, aby působil ve své Církví. Ale i naopak platí vnímání Kristovy role: jako představený společenství a v roli Ježíše Krista jakožto Hlavy jeho těla přednáší kněz Otci eucharistickou děkovnou modlitbu. Dávat se jako skromný Kristův obraz lidem k dispozici, aby v nich Kristus mohl spásně působit, to tvoří jádro kněžské služby. Tím jsou také popsána všechna duchovní zplnomocnění, která kněz v žádném případě neobdržel do soukromého vlastnictví, nýbrž jsou to jediné plné moci samotného Pána, aby on sám mohl zde a nyní působit v lidech spásu.

Podle Simeona ze Soluně povolal Kristus biskupy jako „vzdělavatele duší, vůdce k nebi, ke světlu, k životu, jako otce, pastýře a strážce“. Vybavení jeho mocí vykonávají svůj úřad nikoliv pro sebe nebo skrze sebe, nýbrž výlučně pro jim svěřené stáde. To, co vůbec nezni na prvý pohled jako nesnesitelné klerikální přehánění, je ve skutečnosti na posvěceném úřadu demonstrována konkrétní zace toho, co v nejhlubším smyslu znamená Církev. Ona je součástí Boží přichylnosti k světu, ba ještě více – ona je jeho sestupování do viditelné a pocíťované skutečnosti tohoto světa, aby předávala plnost života trojediného Boha.

Z knihy: M. Kunzler, *Život v Kristu, liturgie pro laiky*. Nakl. Bonifatius, Paderborn 1999
Fel 114, 9/2004

Můj vznešený a dobrotivý Stvořiteli, jak velké díky Ti dlužím, že jsi mě vytáhl z této nicoty, aby mě Tvoje milosrdenství učinilo tím, čím jsem.

Sv. František Saleský

* * *

Jsou tři věci, které jsou mi nejdražší: svatá Boží vůle, Kristův kříž a Nejsvětější Svátost.

P. W. Eberschwiler TJ

Láska na první pohled

Osobní vyznání konvertitky, kterou oslovil Ježíš svou svátostnou přítomností

Když jsem poprvé potkala Ježíše ve Svátosti oltární, byl to pro mě šokující zážitek. Bylo mi tehdy 15 let a trávila jsem jako žačka v Benátkách školní „umělecký týden“. Jako praktikující anglikánka jsem měla velmi živý vztah k Ježíši. Modlitba a atmosféra chrámu mi byla důvěrně známá. Kostel v mé farnosti v Anglii byla gotická katedrála z 12. století. Měl-li se někdo z naší skupiny sblížit s pozdější architekturou na benátské laguně, pak jsem to byla právě já.

Jedno odpoledne, bylo to hned v první den našeho pobytu, zavedli nás do skvostného zářivého chrámu Santa Maria della Salute. Toto dílo z bílého mramoru bylo postaveno z vděčnosti Panně Marii za záchranu města od morové rány. Naší úlohou nyní bylo prohlédnout si chrámový prostor a udělat si zde skicu. Každý večer jsme se pak měly vrátit do hotelu a podle skic zhotovit detailní obraz. Myslela jsem, že pro mě bude docela lehké udělat si odpoledne skicu, protože právě na jaře jsem absolvovala kurz tesání kamene.

Když jsme vstoupily do kostela, zdálo se mi, jako by se moje kolegyně všechny najednou rozplynuly a já jsem zůstala zcela sama. Ani jsem nemohla slyšet jejich vzrušené šeptání, ani obdivovat architekturu, která byla jistě nádherná se svou vysokou kopulí, světlem naplněnou hlavní lodí a bočními loděmi. Pozorovala jsem, že jsem jako přirostlá k dlažbě. Nemohla jsem se pohybovat a těžce se mi dýchalo. Jedna z našich učitelek byla řádovou sestrou augustiniánkou. Já jsem si neuvědomovala, že je to katolička. Asi po třiceti minutách přišla se ke mně podívat, jak vypadá moje skica. Ale já jsem nebyla schopná nakreslit ani čáru. Měla jsem pocit, jako by se

svět přestal točit kolem své osy. Sestra Eleanora se mi podívala do tváře, něžně se usmála a řekla: „Nedělej si starosti kvůli své práci. Snad by ses měla posadit.“ Vzala mě za ruku a zavedla mě k jedné židli a tam mě nechala samotnou. Odpoledne jaksi uběhlo a nakonec nás vyzvali, abychom se vrátily do hotelu. Nevzpomínala jsem si vůbec na čas, kdy jsem v kostele seděla; cítila jsem se, jako bych byla ochrnutá, skoro bez těla.

Příští den byla neděle. Sestra Eleanora mě pozvala, abych šla s ní na mši svatou. Do té doby jsem ještě nikdy nebyla v ka-

tolickém kostele, a když jsem se dívala a poslouchala katolickou mši, pocítila jsem stejnou fascinaci a stejný šok. Při proměňování jsem pochopila, že odtud vychází něco krásného, něco, co vyvolává bázeň a co přemáhá. To byl skutečně Ježíš.

Návrat domů byl pro mě zklamáním. Naše anglikánské přijímání byla jednoduchá procedura a po tom neuvěřitelném zážitku jsem se cítila jako podvedená.

Když jsem později kvůli studiu opustila dům rodičů, mohla jsem se svobodně připojit ke katolickému vysokoškolskému společenství a brzy jsem poznala, že jsem osobně potkala Ježíše. Nikdy mě neopustila touha prožít tuto zkušenost ještě jednou. Mělo to však trvat ještě třináct let, než jsem byla přijata do katolické církve, ale moje srdce

Pohled na svatostánek v chrámu Santa Maria della Salute

NEAPOLSKÝ ZÁZRAK PŘIŠEL VČAS

Každoroční zázrak s krví sv. Januária se letos uskutečnil přímo v den tohoto svatého patrona. Stalo se to za přítomnosti tisíců věřících. Když se zázrak nedostaví, pokládá se to za zlé znamení.

dobyl Ježíš ve svatostánku již v době, kdy jsem ještě nevěděla, že tam žije, že je tam skutečně přítomen.

Lidé mluví o lásce na první pohled... Jedna z mých nejlepších přítelkyň mezi univerzitními kolegy poznala na jedné pouti svého manžela. Ten na jejich svatbě předčítal báseň, která měla popsat jejich první setkání. Začínala slovy: *Když jsem tě poprvé spatřil, promluvila ke mně země.* Cítila jsem, že se stalo v mé duši něco ještě kosmičtějšího v onen den, kdy jsem ve čtyři sta let starém chrámu potkala Ježíše, který byl skryt ve vyřezávaném svatostánku, který jsem pro své zaslzené oči nemohla vůbec vidět. Později jsem četla Tomáše Akvinského a Jana Zlatoústého a jejich vysvětlení transsubstanciacie. Jsem tak šťastná, že mezi všemi nádhernými disputacemi, které jsme mohli vést o filozofii a teologii, prostě vím, že Ježíš je zde, uprostřed nás; zcela slavný a přítomný v plnosti naplnění svého vtělení. Ježíš ve způsobách chleba a vína přichází, aby proměňoval náš každodenní život a aby zde na zemi se nebe stávalo skutečností.

Přede všemi těmi léty bych v Benátkách nebyla překvapená, kdyby mi někdo byl řekl, že jsem vstoupila do nebe. Pravdou je, že On přišel, aby mě pozval do své nádherné a věčné přítomnosti.

Lisa

FuL 114 9/2004

Probud' se a utvrzuj zbytek, který je už na vymření (Zj 3,2)

aneb Kde je Církev dnes nejvíce ohrožena

Nejde o ohrožení zvenčí. Ta ohrožení je možno tak nějak odhadnout a protivníci nejsou neznámi. Francouzská revoluce si ce svých cílů plně nedosáhla, ale její iniciátoři by jistě měli radost, že Církev jejich program z velké části převzala: svobodu, rovnost a bratrství.

Svobodné zednářství vniklo po Druhém vatikánském koncilu hluboko do Círky a obsadilo velký terén (např. oblast liturgie). Masový odpad od Boha (ne pouze od Círky!) činí z Círky malé stádce, které se však nemusi obávat (srov. Lk 12, 32).

Finanční tíseň, která dnes celé diecéze takřka žene do konkurzu (autor má na mysli například situaci v Německu a Rakousku), nelze podceňovat. Umím si však představit, že z tohoto nedostatku se může stát hojivá nouze. Mohla by nás zbavit mnoha institucí a papírové pastorace a umožnit Církvě, aby se opět stala chudou, ale apoštolskou.

Materialismus, nezadržitelná sekularizace, koketování se všeobecným světovým náboženstvím... K tomu řekl Hubert Luthe, biskup v Essenu: „Nejhorší nebezpečí, které zde nyní hrozí křesťanské víře, je, pokud dobře vidím, ani ne tak rostoucí bezbožnost nebo již dlouho působící materialismus, ani otupělost srdce. Nejvlastnější nebezpečí spočívá ve zlehčování evangelia těmi, jimž bylo svěřeno.“

Ještě ovšem zbývá jmenovat největší a nejpříšernější moc: ďábla. Napadá Církev zvenčí i zevnitř a má dnes ještě tu výhodu, že je široce popírán, a proto ho lidé neberou vážně. Je to právě jen taková šifra pro zlo, nic víc. Ale proti všem těmto nebezpečím, které Církvě hrozí zvenčí, platí Kristovo slovo: *Brány pekelné ji nepřemohou* (Mt 16,28).

Největší nebezpečí hrozí Církvě zevnitř. Srdce Círky je nemocné. Hrozí mu život ohrožující infarkt. I srdce Círky má dvě komory: Eucharistii a kněžství.

Nejistota, pochybnosti, zneužívání, odpad, neúcta... těžce poškodily srdce Círky. Mnohdy ti postižení, kněží i laici, vůbec nevědí, co dělají, když si s liturgií a s Eucharistií dělají, co se jim zlíbí. Omlouvat je však nelze. Jejich hříchem je neposlušnost. Jiní dokonce vědí, co dělají (intercelebrace), a chtějí tuto jednotu Círky obnovit jako *fait accompli*. Co přitom ztrácíme, je Eucharistie i kněžství. Vnitřní rozkladný proces pokročil více, než si většina pastýřů myslí.

Kněžství

Už dávno se nejedná pouze o (malý) počet kněží. Věřících ubývá proporcionálně nebo ještě rychleji než kněží. Mnohem nebezpečnější je tzv. „krize identity kněží“. Základ, na kterém jsme kdysi stáli, už není nosný. V knězi dnes lidé hledají člověka, nikoliv Krista, který je v něm. Mnohdy jsou samotní kněží přesvědčeni o tom, že laici mají větší možnosti. Na základě

překonaných pastoračních celků a pastoračních metod, které jsou s tím spojeny, vytvořilo se „laické kněžství“. Protože na mnoha místech schází kněz, ale je třeba uspokojovat „náboženské potřeby“ věřících, musí pastorační asistenti a asistentky volky nevolky přejímat úkoly kněží.

Je posvěcený kněz skutečně potřebný a v čem spočívá jeho nenahraditelná služba? Jsou to jen konsekrační slova a moc rozhršení? Pak zbyla knězi už jen jedna funkce. Proč tedy Církev nesvětí osvědčené muže a ženy? Nevytváří si sama stav nouze? Nejsou to jen ojedinelí kněží, kteří čekají na to, až to Řím konečně vzdá. Ti samozřejmě nehorlí pro kněžská povolání. (Není mým úkolem zastávat „protidůkaz“, nýbrž chci jen upozornit na nebezpečí.)

Nouze kněží, především mladých, přichází ještě z druhé strany: přetíženost, nemoci, osamocení. Mladí kněží, kterým ještě chybí zkušenost, musí převzít dvě, tři farnosti. Nikdy nezapomenu, jak mě rodiče jednoho takového kněze pozdravili: „Pane arcibiskupe, vy nám toho mladého kněze uštvete.“ Za-

Mons. Georg Eder

hanben jsem odpověděl: „Ano, máte pravdu. A já se snažím ze všech sil, abych něco změnil.“ Tři farní rady, tři správní rady a čas požírající správa majetku. Ne, již mnoho kněží je nemocných. Zde může pomoci jen rozhodná změna pastoračních struktur a metod. Pracujeme ještě podle plánů z doby Josefa II. Kněz musí mít jen jednu farnost a ne tři nebo pět. (Můj plán tehdy bohužel ztroskotal na vnitřním odporu. Dnes již doráží nouze na nosné sloupy naší staré konstrukce.) Zásadně jinak musí vypadat i naše pastorační metoda. Musíme přejít od všezahrnující péče k starostlivosti osobní. Již před několika lety mi řekl jeden stálý jáhen: „Pane arcibiskupe, jestli nyní a rychle nepůjdeme za lidmi, ztratíme je všechny.“

Tato nouze kněží křičí k biskupům o pomoc. Biskup se musí znovu stát pastýřem svých kněží. Musí je navštěvovat, nikoliv vizitovat. Musí je poznat lépe, než jen podle jména. Jsem pevně přesvědčen, že biskup, který stráví jedno odpoledne nebo večer u faráře, udělá více, než když se zúčastní nějakého zasedání nebo slavnosti. Jistě, biskupové se mohou rozkrájet, aby Církev všude reprezentovali. Ale výsledek je hubený. Poselství, které při takové příležitosti biskup hlásá, většinou média dále nepředávají. „Hlas Círky“ se nebere vážně. (Ostatně, kdo zavázal biskupy k tolika povinnos-

Každý váš kříž, každé vaše utrpení jsem nesl ve svém utrpení na kříži. Když se na mě díváte, jak můžete strádat úzkostí? Může být nějaké utrpení, které vás trápí, větší a bolestnější než moje?

Vzal jsem na sebe všechnu potupu, pohanu, vinu a hřích, i zradu a pohrdání, úzkost a opuštěnost. A vytrpěl nějaký člověk tak nevýslovnou bolest, tak strašná muka, tak trpkou a potupnou smrt jako já, který jsem byl zcela bez viny?

Mé jediné počínání byla láska, láska, která překračuje všechny meze, láska, která zahrnuje všechny, láska, jakou svět nikdy nepoznal v její dokonalé oběti a bezmeznosti.

Ale tato láska byla odsouzena. Každému z vás jsem ji daroval, nikoho jsem nevynechal. Každý je touto láskou omilostněn a vykoupen. Každý váš kříž, každé vaše utrpení jsem nesl ve svém utrpení na kříži a předal milosrdenství svého Otce, protože nikdo z vás není vyloučen z nekonečné slitovnosti božské lásky.

Ježíšova slova sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky

tem, kterých se ujímají? Církevní zákoník nikoliv. Ale ani farář a farnosti nemohou biskupa využívat na kdejaký svátek.) První a největší povinnost biskupa musí být péče o jeho kněze.

Eucharistie

Samotná Eucharistie je v nebezpečí, že bude ztracena! (Tato část se překrývá s částí o kněžství: Eucharistie a kněžství se vzájemně podmiňují.)

Proč mnozí kněží necelebrují, pokud je k tomu nenutí povinnost? Dříve, než se oltář otočil k lidem, byla denní mše svatá pro každého kněze samozřejmou záležitostí bez ptání. I duchovní profesori v malých seminářích sloužili denně mši svatou, často ve velmi časných ranních hodinách. Je-li tomu skutečně tak, že „Církev žije z Eucharistie“ (Ecclesia de Eucharistia), pak tím nejprvnějším, kdo z ní žije, je kněz. Slavení každodenní mše svaté je pro kněze „inaestimabile donum“ – nedocenitelný dar našeho Pána a Velekněze. Všichni kněží v koncentračních táborech a vězeních za nacistů a komunistů měli jedinou starost: o trošku vína a kousek chleba... Zesnulý vietnamský kardinál François Xavier Nguyen Van Thuan byl třicet let ve vězení, z toho devět let v přísné izolaci. V roce 2000 kázal exercicie pro Svatého otce a jeho spolupracovníky. Přitom vyprávěl: „Se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v holé ruce slavil jsem den co den mši svatou. To byl můj oltář, moje katedrála!... To byly nejkrásnější mše mého života!“ Mimoděk vzpomínám na 5. velikonoční prefaci: „On sám (Kristus) je kněz, oltář i Beránek.“ Nguyen Van Thuan tuto pravdu prožíval na sobě.

Úcta nebo neúcta vůči summum bonum – nejvyššímu dobru – je měřítkem víry nebo nevěry. Zvůle, s jakou se v některých kostelích zachází s Nejsvětější svátostí, je prostě bolestná. Nejdříve liturgisté hřímali proti podávání „starých“ hostií přecho-

Zpráva o mši svaté z druhého století

Nejstarší popis mše svaté pochází od církevního Otce sv. Justina. Svatý Justin se narodil v Palestině u Sichemu kolem roku 133. Pocházel ze zámožné pohanské rodiny a jako dospělý prožil v Efezu hluboké obrácení. V Římě se dostal do filozofického sporu s jedním filozofem, který ho udal pro jeho filozofické názory. Justin byl pak za vlády císaře Marka Aurelia spolu s šesti dalšími křesťany zajat, odsouzen a popraven v Římě r. 168.

Z mnoha jeho spisů se zachoval Dialog s Židem Tryfonom, který vypráví o jeho hledání v době, kdy byl ještě pohanem, a dvě Apologie, které hájí křesťanství proti jeho protivníkům. V První apologii se nachází nejstarší popis mše svaté. Sv. Justin je patronem filozofů. Jeho svátek se slaví 1. června.

Ale při všem, co obětujeme, chválíme Stvořitele všehomíru skrze jeho Syna Ježíše Krista a skrze Svatého Ducha. V den, kterému se říká neděle, se koná shromáždění všech, kdo bydlí ve městě nebo na venkově. Přitom se čtou památné spisy apoštolů anebo spisy proroků, dokud je zapotřebí. Když lektor skončí, drží představený promluvu, ve které vyzývá a povzbuzuje k následování všeho dobrého.

Potom všichni povstanou a vysílají k nebi modlitby, a když skončí, jsou přineseny chléb, víno a voda. Představený se ze vsí síly modlí modlitby a dikůvzdání a lid vysloví souhlas, když říká „Amen“. Pak následuje rozdělování a přijímání eucharistických darů. Každý obdrží svou část posvěceného daru. Nepřítomným je odnese jáhen.

Ti, kteří jsou zámožní a mají dobrou vůli, dávají každý, kolik chce, a co se nasbírá, přinese se představenému. Ten z toho pomáhá sirotkům a vdovám a těm, kteří jsou pro nemoc nebo z jiného důvodu v nouzi, vězňům a cizincům, kteří jsou v obci přítomní. Pečuje o všechny, kteří jsou ve městě. Shromáždění máme v neděli, protože to je první den, kdy Bůh proměnil temnotu a pralátku a stvořil svět a protože ten den Ježíš Kristus, náš Vykupitel, vstal opět z mrtvých.

Justin, První apologie 67

vávaných ve svatostánku. Nyní se přidávají stále nové k starým, a když už je jich mnoho, tak se několikrát za rok „vyklidí“, jak mi sdělil jeden kostelník.

Je mnoho míst, kde Eucharistii hrozí nebezpečí. Jsou prvokomunikanti, kteří rádně nevědí, co se zde vlastně děje. „Ztrácíme svátosti“, posteskl si mi jeden belgický biskup. Nejdříve je promarníme (biřmování!), a pak je ztrácíme.

Intercelebrace. To je v mých očích životní nebezpečí pro Eucharistii a pro kněžství v Církvi.

Dává se tak v šanc nejen Eucharistie a jednota Církve, která je vystavena zkoušce rozkolu, ale kněz sám pohřbívá své kněžství a připravuje svou farnost o víru. Lze vážně pochybovat o tom, zda tento kněz ještě setrvává v eucharistické víře Církve. Církev věří, že nejsvětější Eucharistie je oběť, večere a svátost: „On je náš kněz, náš oltář a Beránek“ (srov. 5. velikonoční prefaci). To je přítomnost a skutečnost při každé mši svaté. Pokud některý kněz tuto víru ztratil, měl by to okamžitě říct svému bis-

kupovi. Musí sám (bez suspenze) dát svůj úřad k dispozici a již od dalšího dne necelebrovat. Pokud celebruje bez víry dále, vystavuje nebezpečí svou věčnou spásu. Je zde jen jeden prostředek k záchraně: rok na poušti. Odejít co nejdále „do cizí země“ (srov. Lk 15,13), aby se mohl obrátit. Doma se obrátit nemůže. A když mu milosrdný Otec dopřeje milost obrácení a návrat domů, musí biskup uspořádat hostinu jako v Lk 15,24.

Římský dokument „Redemptionis Sacramentum“ ukazuje poprvé celou bídu liturgie. Ozývají se připomínky. Chybí skutečné nasazení k překonání životu nebezpečné situace v liturgii a vážná napomenutí z Říma jsou neúčinná, leda by biskupové byli ochotni společně podstoupit martyrium. Ano, bude to martyrium. Ale pro co se vyplatí nasadit život, když ne pro Eucharistii, summum bonum? Pastýři musejí všechno jiné nechat stranou a nasadit zde obě ruce. Bez bázně jít do farností a celé farnosti bez obalu sdělit pravdu o Eucharistii a zavázat je k zachování platné liturgie. Velký je hřích a těžká je vina, kterou na sebe nakládají kněží a věřící, když provozují svou vlastní liturgii. Trhají svazek jednoty, rozdělují Kristovo tělo.

Vím, že moje diagnóza je vážná a také tvrdá. Ale když jde o život, nemůžeme zlehčovat situaci jen pouhými opisy. Je nějaký protilek, protiopatření? Ano. Je to eucharistická adorace. Ve všech chrámech, kde se přechovává Nejsvětější Svátost, a právě v těch, kde chybí kněz, musí se vytvořit „svěpomocné skupiny“, které dělají jen jedno: adorují. Jak dlouho? „Až Bůh promění naši oběť na požehnaní a v hloubce, kam žádné oko nedohledne, se vyschlé studnice promění v život“ (Reinhold Schneider). Protože ON žije s námi po všechny dny.

+ Georg Eder, emeritní arcibiskup salcburský

Srdce hmoty

Máme něco, co překonává propast mezi tímto a oním světem, mezi duchem a hmotou: Chléb života.

Člověk v ráji měl důvěrný styk s Bohem. Mezi stvořeným a nestvořeným nebylo odloučení. Člověk byl vzat z půdy země, z hmoty, které Bůh vdechl svého ducha: ducha, kterého Bůh dal hmotě, stvořené Bohem, vanutí, které jde přes člověka k zvěři, rostlinstvu až k minerálům. A pak se stalo něco strašného: hřích vyhloubil propast, půda je prokletá, člověk je vyhnán z ráje. Důsledkem tohoto dramatu je rozkol mezi duchem a hmotou.

Z toho rozkolu vznikla dvě velká pokušení: materialismus a spiritualismus. Všechno je hmota. Přírodní vědy si nárokují roli strážce pravdy. Co nelze ověřit pokusem, nemůže existovat. Bytí je podle toho vždy přidruženo k materiálnímu světu.

Nebo: Všechno je duch. Hmota je jen způsob, jak náš duch dělí a vysvětluje skutečnost. Osвобоzení z vězení hmoty je vykoupění, říká gnóze. Esoterika chápe atomovou teorii jako matérii ducha.

Ale: Bůh je duch. To, co je po výtce skutečné a je příčinou všech skutečností, je Duch. Ale tento Duch má takovou radost z hmoty, že ji stvořil. Hmota je stvořená Bohem a je v něm a skrývá se v něm.

Roztržku ve vztahu hmoty a ducha pociťujeme den co den. Rozpor mezi profánním a duchovním spadá právě sem: žijeme ve světě každodennosti a usilujeme v modlitbě o duchovní prostor. Prostor, ve kterém vstupujeme do styku s Bohem, je prostor tvořený myšlenkami, nápady a představami. Věda k tomu přidává svoje „jen“ a chce tím říct, že ve skutečnosti tento prostor neexistuje. Ale duchovní prostor je stejně důležitý jako materiální nebo je dokonce „skutečnější“ než skutečnost za vším skutečným, jak říká Platon.

Vytvořit spojení mezi duchovním a všedním se nám daří jen obtížně. Jsme-li v duchovním, v myšlenkách, v meditaci, v modlitbě, jsme pozdviženi nad všední a materiální. Všední má své vlastní požadavky, které ostatně nemají vztah k nadpřirozenému světu.

Naše očekávání jsou většinou velmi konkrétní, hledáme své štěstí zde na tomto světě. Staráme se o mnoho věcí, ale zapomínáme na to jediné potřebné, povznést se k Bohu a přijmout ho. Když se však přesto stane, že tušíme něco o Boží slávě, o zemi, kde bydlí andělé a svatí, o zahradě světla a krásy, pak se může stát, že začneme málo dbát na tuto utrpením zkoušenou zemi a pohrdáme pomíjivou hmotou.

Svatostmi však byla tato roztržka překonána. Jsou domovem v obou těchto světech. Působí to, co říkají. Při křtu se uskutečňuje duchovní očištění materiální vodou. Symbol, voda, se stává ve svátosti materiálně účinným prostředkem, který očišťuje duchovní realitu, vinu. Svátostiny, jako např. svěcená voda, jsou věci, které mají účast jak v duchu, tak v hmotě. Svátostiny snadno pokládáme za něco, co nás pohoršuje. Nechceme brát na vědomí, že čistota ducha může být

spojena s hrubými konkrétnostmi materiálních věcí. Ale Bůh materii miluje. Nechce hmotný svět zničit, nýbrž posvětit. Chce obydlet nebeský ráj nejen duchovními bytostmi, ale také našimi těly v této nové zemi a novém nebi. A posvěcení hmoty se má uskutečnit na tomto světě, věčnost je přítomná v čase a chtěla by do něho vstoupit.

Protože je to Tvůj hlas, který mým hlasem proměňuje víno ve Tvoji krev a chléb v Tvé tělo, protože je to Tvoje ruka, která, když já dávám rozhršení, vylévá do zraněné duše Tvé odpuštění, protože můj život je utopen v Tvém jako hvězda, která ve dne hasne a mizí, dokonči, Pane, své dílo lásky, aby v Tvém apoštolu bylo vidět jen Ježíše.

Marta Robinová, Zelený čtvrtek 1937

To je možné jen z Boží iniciativy. Strašné oddělení celého našeho světa od Boha přemohl Bůh zázračným způsobem – vtělením svého Syna. Bůh sám, nejvyšší a nejčistší duch bere na sebe tělo, ve kterém umírá, vstává z mrtvých a vystupuje na nebe. V Kristu je celý svět, i hmotný, získán zpět a zapojen do země slávy. Když se v duchu a ve víře spojujeme s Kristem, naše duše se ponořuje do věčnosti. Ale existuje ještě jedno spojení, které sahá až do hmoty: Eucharistie, Chléb, jehož podstata byla proměněna v Krista. Je to materie,

vají úřad apoštolů, stávají se prostředníky jeho přítomnosti tím, že – skrze svěcení – představují samotného Ježíše a v jeho osobě a v síle Ducha Svatého zpřítomňují jeho obět v mnoha mších svatých. Tím je uzavřena Nová smlouva a zapsána do hmoty až do konce času.

Všechny svátosti vyplývají z Církve, která sama má charakter svátosti. Ona je místem věčnosti uprostřed času. Ona je místem, kde se zasnuhuje duch a hmota. Gotické katedrály se svými štíhlými sloupy a špičatými oblouky nechtějí představovat velikost lidského díla. Symbolizují nebeský Jeruzalém, který sestupuje na tento svět, duch do hmoty. Současně a ve spojení s katedrálou vznikají Summy, které odívají veškerou vědu do Zjevení, a tak přinášejí nebe na zem a do nebe vystupují. Není to náhoda, že ve stejné době rozkvétá nově eucharistická učta a že svatý Tomáš Akvinský, všeobsahující myslitel přirozeného i nadpřirozeného, patří k největším ctitelům Eucharistie. Tento Chléb je srdcem hmoty, je branou do nebe.

FeL 114 - 9/2004

„Poslušnost a pokoj“

Papež Jan XXIII. si zvolil za své heslo „Oboedientia et Pax“ (Poslušnost a pokoj). Toto heslo bylo programem jeho pontifikátu. Viděl v tom *dokonalý zákon svobody* (Jak 1,25). Jakub, kterého Jan XXIII. cituje, nás v svém listě vyzývá, *abychom poslouchali Boží zákon a uváděli ho ve skutek.*

Dokonalý zákon svobody

Svoboda se dnes skloňuje ve všech pádech. Pro křesťana je svoboda skutečně něco charakteristického a odlišuje křesťanství např. od islámu a jiných světových náboženství. V křesťanství se stala všechna nucení nekřesťanskými, i když se bohužel vyskytovala, neodpovídala však poselství Ježíše Krista. Svoboda podstatně souvisí s láskou. Láska a svoboda patří k sobě. Když se svoboda nespojuje s láskou k pravdě, obrátí se ve svůj opak. Stává se poutem.

Simonu „kouzelníkovi“, který si chtěl svobodu ducha koupit za peníze, řekl Petr rozhořčeně: *At' přijde zkáza na tvoje peníze i na tebe, protože ses domníval, že si Boží dar můžeš koupit za peníze. Vidím, že jsi plný hořké žluči a vězíš v poutech špatnosti* (Sk 8,20-23). Když se svoboda nezaměří na to, co je dobré a pravdivé, stává se, jak říká Petr, *poutem plným špatnosti*. Pravá svoboda poslouchá pravdu a činí zákon lásky dokonalým. *Podle toho můžeme poznat, že jsme v Kristu, když zachováváme jeho slovo* (srov. 1 Jan 2,5).

Poslušnost v pravdě a lásce činí svobodu dokonalou

Když jsme tedy v Kristu *poznali Boží lásku*, chápeme vnitřní cenu svobody. *To je svoboda, ke které nás osvobodil Kristus*, píše sv. Pavel Galaťanům (Gal 5,1). A přece právě Galaťanům patří výtka: *Tato svoboda nesmí být zámlinkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte s láskou* (Gal 5,13).

Neposlušnost budí na první pohled dojem, jako by měla co do činění se svobodou. Cítíme se svobodni, když si sami určujeme svůj osud a sami rozhodujeme, co pokládat za dobré a co za špatné. Tato svoboda, odloučená od lásky k pravdě, nevede k pravému pokoji. List k Židům píše o lidech, kteří sice přijali radostnou zvěst, ale pro svou neposlušnost nedosáhli Božího pokoje (srov. Žid 4,6).

V Horském kázání si Ježíš bere neposlušné na mušku. Dělal se před námi zbožnými, jak o sobě sebejistě tvrdí tito náboženští aktivisté. Ježíš je však odhaluje: *Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, nýbrž jen ten, kdo plní vůli mého Otce v nebesích. Mnoho z nich mi řekne v ten den: Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu nepro-rokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů? Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti* (Mt 7,21-23).

Kritériem pravé nábožnosti je poslušnost víry

Kritériem pravé nábožnosti je pokorná poslušnost víry. To je základní linie celého Písma v Novém zákoně. Ježíš je příkladem této pokorné poslušnosti. Pavel píše v listě Filipánům: *Ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to*

smrti na kříži. Tento postoj poslušnosti se vyžaduje od každého opravdového učedníka. Výzva z 1. listu sv. Petra (1,14) je přesné shrnutí nového novozákonního učení o svobodě: *Ta spočívá v poslušnosti k pravdě v lásce.*

Jste-li poslušné děti, nepřizpůsobujte se špatným vášním z minulého života, kdy jste ještě neměli poznání, ale v celém svém chování buďte svatí.

„Zkoušejte sami sebe“ (2 Kor 13,5)

Druhý list Korintánům končí Pavel touto rozhodující výzvou: *Zkoušejte sami sebe, zda jste pevní ve víře. Copak nepoznáváte sami na sobě, že Ježíš Kristus je ve vás? Leda že jste se snad neosvědčili*. Pavel pak Korintánům vysvětluje: *Vždyť nic nedokážeme proti pravdě, ale jen pro pravdu* (13,8).

Musíme se tedy stále zkoušet! Jsme ve vnitřní svobodě poslušni Boží pravdy? Jak často je toto přezkoušení nezbytné v opravdovém zpytování svědomí.

Když Pavel vybízí svého učedníka, aby byl poslušný i vůči světské vrchnosti a aby bylo pro něho samozřejmé, že otrok má poslouchat svého pána, o čem to platí o poslušnosti vůči církevním představeným.

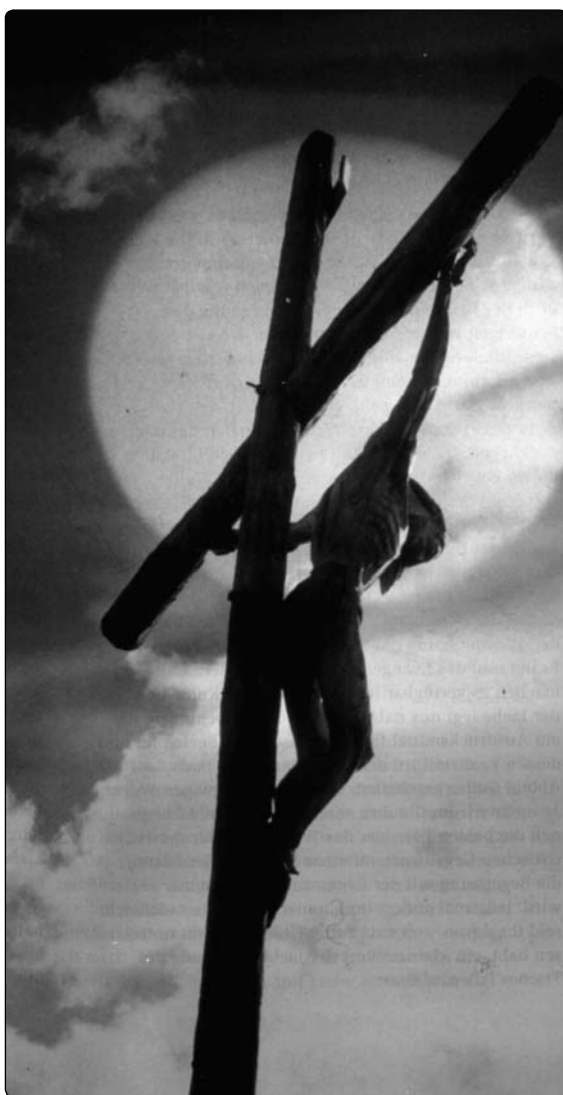
Slib při kněžském svěcení

Při kněžském svěcení slibuje svěcenec veřejně a slavnostně poslušnost a úctu svému biskupovi a jeho nástupcům. Kdo tento slavnostní slib poruší, musí zpytovat svědomí. Výše citovaná Pánova slova z Horského kázání kéž pomohou kriticky posoudit údajnou horlivost mnoha církevních aktivistů s jejich krásně znějícími slovy, ale svévolnými skutky. Svěvole není nikdy Boží vůle.

Neúcta a neposlušnost vůči místnímu biskupovi a vůči římskému biskupovi paralyzuje Církev. Dnešní dalekosáhlý chaos v Církvi souvisí s šířením postoje neposlušnosti. To všechno se děje pod pláštíkem krásně znějícího a svůdného pojmu svobody. Je možno zavírat oči před pošlapáváním pravdy ve jménu *ne-spoutané svobody*? Neměli bychom dopřát sluchu slovům, která Kristus řekl apoštolům: *Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá, a kdo mnou pohrdá, pohrdá tím, který mě poslal?*

Ovocem vnitrocírkevní poslušnosti je svoboda a pokoj – „*oboedientia et pax*“.

-sks- 38/2004

Noví blahoslavení Katolické akce (3)

Pina Surianová (1915-1950)

Narodila se 18. února 1915 v Particinu v provincii Palermo, která je součástí diecéze Monreale. Při křtu dostala jméno Giuseppina (Josefina) a obecně ji říkali zdobně Pina. Rodiče Josef a Graziela, roz. Constantinová, žili skromně a živili se prací na poli.

Pina byla pokřtěna 6. března v tehdy jediném kostele Zvěstování Panny Marie. Byla svou povahou učenlivá a poddajná. Osvojila si ducha zbožnosti, který panoval v rodině. Zajímala se o prosté věci, které se točily kolem náboženského smyslu, a tento smysl, podnícený v dětství, ji provázel celý život a stal se středem jejích zájmů.

Obklopena láskou rodičů prožívala svůj život ve velkém domě s prarodiči a všemi příbuznými, kteří ji zahrnovali láskou, a jako první vnučka obdržela mravní a náboženskou výchovu, která byla později zdokonalena v internátě řeholních sester Suore Collegine sv. Antonína.

Jako šestiletá byla zapsána do základní školy v Particinu a po celou dobu pěti let základního stupně ji vyučovala paní Markéta Dragová, která jako první obdivovala rané ctnosti tohoto dítěte. Pina se velmi rádu učila. Milovala všechny předměty a školní práce ji zajímala a naplňovala radostí.

V roce 1922 přistoupila postupně k svátosti smíření, k prvnímu svatému přijímání a k birmování. A právě v tomto roce vstoupila do Katolické akce, nejprve jako benjamínka, pak jako čekatelka. Bylo jí dvanáct let, ale již se u ní projevoval hluboký zájem o církev a život ve farnosti. Aktivně se účastnila všeho, co podnikala KA, zajímala se o činnosti, které byly zaměřeny na místní potřeby a problémy. Farnost byla motorem její aktivity, kterou koordinoval farář Don Antonín Cataldo. Ten

byl pro Pinu také zpovědníkem a duchovním vůdcem.

V roce 1937 byla zřízena nová farnost Panny Marie Růžencové a Pina se zapojila do nové farnosti, do které teritoriálně také spadala. Prvním farářem byl Don Ondřej Soresi. Ten se stal

blah. Pina Surianová

jejím zpovědníkem a duchovním vůdcem a později jejím životopiscem. Od roku 1939 do roku 1948 byla sekretářkou KA, byla jmenována předsedkyní sekce mladých dívek.

V roce 1948 založila Sdružení dcer Panny Marie a byla jeho předsedkyní až do své smrti. Její sepětí s KA bylo velice inten-

zivní a usměrňovalo její aspirace i její duchovní život. To vysvětluje mezi jiným, že se postupně stala velmi zkušenou v životě podle Ježíšova poselství a v základním poslání Církve – povolání lidí ke svatosti.

Základem apoštolátu blahoslavené Piny byla modlitba, oběti, mše svatá a svaté přijímání a každodenní rozjímání. Studovala Boží slovo a sledovala věrně učitelský úřad Církve.

Zvláštní zmínku si zaslouží její vztah k vlastní rodině. V tomto prostředí si počínala jako dokonalá dcera, zcela poddaná svým rodičům, i když se přitom musela vyrovnat s postojem matky, která odmítala její náboženskou praxi. Nelíbilo se jí, že tráví tolik času v kostele, protože to mařilo matčin zájem o vdavky prvorozené dcery.

Dokladem, že náboženská horlivost Piny pramenila z hlubokého přesvědčení o volbě životní dráhy, byl slib čistoty, který složila 29. dubna 1932 v kostelíku Dcer milosrdenství Kříže. Slova, která při slibu pronesla, si zapsala do svého deníku: „Tento slavný den, můj Ježíši, chci se ještě více spojit s Tebou a sli-

buji Ti, že zůstanu co nečistější a nejudnější, abych byla bílou lilíí hodnou Tvé zahrady.“

Vážnost, s jakou složila tento slib, dokládá skutečnost, že ho se souhlasem duchovního vůdce obnovovala každý měsíc. S šarmem, ale pevně odmítala různé nabídky sňatku, které dostávala od nejednoho mládence, uchváceného jejím půvabem a přitažlivostí.

Různými způsoby se pokoušela stát se řeholní sestrou, ale střetávala se vždy s nepřekonatelnými obtížemi. Nicméně se modlila a očekávala, že dostane od svých rodičů požehnání ke vstupu do řehole, účastnila se církevního života ve farnosti a v diecézi, to vše ve spojitosti s vedoucí funkcí v KA a ve Zbožném sdružení dcer Panny Marie.

Když poznala, že se musí vzdát řeholního života, chtěla dát Ježíši poslední důkaz své nesmírné lásky a 30. března 1948 se spolu se třemi družkami obětovala jako dobrovolná oběť za posvěcení kněží.

Ještě dříve, než vstoupila do bolestného tunelu nemoci, měla v srpnu možnost navštívit Řím u příležitosti XXX. výročí založení sdružení katolické mládeže.

Spojitosť mezi Pininou obětí v březnu 1948 a náhlým onemocněním revmatickou artritidou je nápadná. Nemoc byla tak prudká, že vyvolala srdeční vadu, která skončila smrtí. Až do posledního okamžiku byla Pina příkladem dokonalosti a s radostí snášela své utrpení, které oběť byla přijata. Zemřela náhle na infarkt 19. května 1950.

Ohromná účast věřících na jejím pohřbu byla výrazem skutečnosti, že veřejné mínění ji pokládalo za svěťici. Byla pohřbena v rodinné hrobce na hřbitově v Particino. 18. května 1969 byly její ostatky přeneseny do farního kostela Božského Srdce v Particinu.

L'Osservatore Romano
překlad -lš-

NALÉHAVÁ VÝZVA

Královna míru ve svém poselství z 25. září 2004 naléhavě volá: „Modlete se, modlete se, modlete se!“ Není jisté zapotřebí něco dodávat, abychom svým přátelům-čtenářům a jejich známým a okolí rádi přetlumočili Mariinu výzvu.

Jedna brněnská modlitební skupina nám oznámila, že se – po dohodě s jinými skupinami – rozhodla k usilovným modlitbám po 40 dní od 13. října (výročí posledního zjevení ve Fatmě) do 21. listopadu (svátku Krista Krále) za mír ve světě, na usmíření Boha za přestupování jeho Desatera, stále častějšího a takřka masového, počínaje těmi, kteří jsou v čele společnosti, za ukřácení bolestné zkoušky... Snažme si vyprosit, aby naši zákonodárci nesvolávali Boží hněv na národ zákony, které jej přivádějí k záhubě...

Na tyto úmysly se budou modlit denně především účastní obětí mše sv. (17. října Sv. otec slavnou bohoslužbou v Římě zahajuje Rok Eucharistie!), růžencem, korunkou k Božímu milosrdenství a Danielovou modlitbou (Dan 9,4-19).

Dědičný hřích

Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, propadlý hříchu (Řím 7,14)

Marie Valtorta (†12. 10. 1961) obdržela od Pána k *Listu apoštola Pavla Římanům* toto poučení:

Abychom správně porozuměli slovům apoštola Pavla, musíme se zamyslet nad **dědičným hříchem**.

Tato lekce již zazněla mnohokrát, nikoliv však tolikrát, aby byla zbytečná, protože bolestnou skutečnost a reálné následky, které z ní plynou, mnozí, a to příliš mnozí popírají nebo zpochybňují. Nechybí mezi nimi ani takoví, kteří by měli být více než jen přesvědčení o skutečnosti dědičného hříchu a jeho následků, ale kteří by o ní měli vědět nejvíce vzhledem ke zkušenostem svého úřadu, který jim stále staví před oči vzory lidské porážky. Člověk se totiž v důsledku dědičného hříchu stal z dokonalého slabým a proti útokům ďábla nedostatečně vyzbrojeným tvorem, nedokonalým ve všem a proti všemu, co kolem něho a v něm působí ze závidí Boží nepřítel.

Někdo řekne: „Je to pěkné, ale to už jsme slyšeli. Zbytečná lekce.“ Ona je vždy potřebná, protože když na to přijde, nikdo ji dost dobře nezná, ani pro sebe ani pro druhé.

Satanu velice záleží tom, aby se o ní nic nevědělo. Proto ve vás zamlžuje správné poznání one epizody, která v den, kdy se stala, neskončila u lidí, kteří ji začali, protože tak jako všichni lidé zdědili život od Adama a Evy skrze semeno a krev, tak také přechází dědičný hřích jako neblahá závěť z pokolení na pokolení na všechny lidské děti.

Abychom porozuměli Pavlovu vyznání, který vyjadřuje zoufalé hlasy všech lidí, kteří by chtěli dobro, ale cítí se bezmocní, musíme uvažovat o ovoci prvotního hříchu i o hříchu samotném.

Když se člověk probudil ze svého prvního spánku a našel po svém boku pomocníci, cítil se od Boha dokonale obšťastněný. Cítil, že jeho blaženost byla dokonalá, protože měl plnost lidství a navíc nadlidské všechno, neboť božská láska se darovala lidské lásce.

Jediné omezení, které Bůh stanovil jinak nesmírným možnostem člověka, byl zákaz požívat plody ze stromu poznání. Ty byly pro něho nepotřebné a nepřiměřené, protože měl již všechny potřebné poznatky a míra, která by překračovala jejich Bohem stanovené hranice, mohla člověku jen uškodit.

Jen uvažte: Bůh nezakazoval jíst plody ze stromu života, protože tyto plody člověk přirozeně potřeboval ke svému zdravému a dlouhodobému životu do té doby, než se Bohu zalíbí zcela se odhalit svému adoptivnímu synu a říci mu: „Dítě, vstup do mého blaženého stavu a ponoř se zcela do propasti svého Boha.“ To by se uskutečnilo zcela bez smrti na Boží zavolání do nebeského ráje.

Bohem stanovená míra je vždy správná. Kdo si žádá více, než mu Bůh přidělil, je žádostivý, nemoudrý a bez úcty a bázně. Uráží lásku. Kdo chce jednat bez ohledu na nadpřirozený anebo přirozený zákon, je rebel. Uráží lásku.

Prarodiče měli uposlechnout Boží nařízení, aniž by se ptali proč. Tato otázka je vždy ztroskotáním lásky, víry a naděje. To, co Bůh stanoví nebo nařídí, je třeba uposlechnout a splnit jeho vůli bez otázek, proč jedná právě tímto způsobem. Každé jeho jednání je dobré, i když se to omezenému poznání jeho tvora tak nejeví.

Proč neměli jíst právě z tohoto stromu? Dovědět se to není

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Zvu vás i dnes, abyste byly láskou tam, kde je nenávisť, a stravou tam, kde je hlad. Otevřete svá srdce, děti moje, a vaše ruce ať jsou vztažené a štědré, aby ntak skrze vás každý tvor děkoval Bohu Stvořiteli. Modlete se, děti moje, a otevřete srdce Boží lásce; to ale nemůžete, když se nemodlíte. Proto modlete se, modlete se, modlete se. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 9. 2004

Z komentáře bratra Efraima:

Gospa nás dnes zve, abychom uvolnili naše založené ruce...

Být láskou! – to bylo přáním sv. Terezičky i sv. Františka. To by mělo být přáním každého křesťana: být láskou! Ale jak říkal Cocteau – „Není láska, jsou jen důkazy lásky!“ Láska není cit, ale pohyb, který jde zevnitř ven, láska je tep samotného života. Ježíš říká, že je Život, a sv. Jan tvrdí, že Bůh je Láska a že ten, kdo miluje, se narodil z Boha.

Hymnus na lásku v prvním listě Korintanům nabízí jistou „definici“ lásky a sv. Pavel k tomu používá jen slovesa, vždyť láska je v pohybu, neustále v činnosti jako sama Nejsv. Trojice.

Milovat, to není zakoušet třeba i velmi silný cit; milovat je dělat, oč nás žádal Ježíš: sytit hladovějící, navštěvovat vězně, oblékat ty, kdo to potřebují. Praktikování náboženství bez praktikování lásky k bližnímu je rouháním.

Gospa nás dnes zve, abychom uvolnili naše založené ruce a otevřeli je, vždyť Kristus, aby se mohl dotknout, aby mohl pomoci, ošetřit, potěšit, nemá jiné ruce než ty naše, nemá jiná srdce z masa než ta naše. V nové evangelizaci bude naše slovo jen tehdy věrohodné, bude-li naše láska konkrétní a překoná to, čeho je schopné lidské srdce, bude-li to láska, kterou čerpáme v modlitbě, v intimitě se Srdcem Ježíše a Marie.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 9. 2004

užitečné. Je potřebné uposlechnout a nic víc. A stejně tak spokojit se s tím mnohým, co již obdržel. Poslušnost je láska a úcta je mírou lásky. Nějakou osobu ctíme a milujeme tím více, čím více ji posloucháme.

Jelikož však nařizujícím byl Bůh, nekonečně veliký, dobrý a štědrý dobrodinec člověka, měl člověk poslechnout jak z úcty, tak z vděčnosti a darovat mu nikoliv „mnoho“ lásky, ale všechnu lásku, jaké byl schopen, a tedy také naprostou poslušnost bez důvodu a analyzování božského příkazu.

Diskuse předpokládá vždy vlastní soud a kritiku nařízení nebo jednání toho druhého. Posuzovat je obtížná věc, ale nikdy není spravedlivé pokládat božské nařízení za zbytečné, chybné nebo nespravedlivé.

Člověk měl poslechnout. Zkouška této jeho schopnosti, která je mírou lásky a úcty, spočívala ve způsobu, zda vědomě poslechne, nebo ne.

Bůh věděl, že k zakázanému stromu přijde Satan, aby pokoušel. Zlým plodem bylo slovo Satana, které Eva poznala. Nebezpečí přiblížit se ke stromu spočívalo v neposlušnosti. K čistému od Boha darovanému vědění přidal Satan svou nečistou zlobu, která začala ihned kvasit i v těle. *Nejdříve otrávil ďábel ducha tím, že ho podnítil k hněvu, a pak intelekt tím, že ho učinil lstivým. Tělesná žádostivost přinesla nakonec své plody.*

Pak pojednou poznali, že jsou nazí. To je upozornilo na ztrátu milosti a na ztrátu nadpřirozeného života.

-sks- 38/2004

POSELSTVÍ K SVĚTOVÉ- MU DNI MÍRU 2005

Vatikán oznámil motto pa-
pežského poselství ke Dni míru
2005: *Nedopusť, aby tě přemo-
hlo zlo, ale přemáhej zlo dobrem*
(Řím 12,21). Téma má upozor-
nit na skutečnost, že zlo je příči-
nou a pramenem konfliktů a vá-
lek, a na nerozlučnou spojitost
mravního dobra a míru. Mír je
„plodem rozhodnutí inspirova-
ných a orientovaných dobrem“.
„Cesta dobra je nejbezpečnější
a nejrychlejší cesta k míru.“

INDICKÁ VLÁDA PROPAGUJE DÍVKY

V posledních desetiletích se
v Indii zhoršuje poměr mezi
chlapci a dívkami. V průměru
připadá na 1000 chlapců jen
927 dívek. V nejvyspělejších stá-
tech Guraját je to dokonce 1000:815.
Potraty nenarozených dívek ne-
bo usmrcování novorozenců žen-
ského pohlaví je v Indii na den-
ním pořádku. Snoubí se tu zá-
padní morálka s hinduistickým
pohledem na ženu, která je po-
kládána za méněcennou. Vláda
se snaží všemožně tento trend
zastavit. Objevují se velké pla-
káty s obrazem děvčátka: „Pa-
trím ti, nezabíjej mě!“

PŘEPADENÍ MISIONÁŘI

V indickém státě Kerala by-
li přepadeni a zraněni dva misio-
náři a čtyři misionářky blíže-
lásky. Stalo se tak během jejich
cesty do okresu, kde žijí ti ne-
ubohější z tzv. „kasty nedotknutelných“.
Útok mají na svědomí
fundamentalističtí hinduis-
té. Mluvčí biskupské konference
sdělil, že podobné činy jsou pro
tuto oblast zcela netypické. Zra-
něné sestry jsou v nemocničním
ošetření.

VRAŽDA KNĚZE V INDII

Katolické společenství v in-
dickém státě Kerala je šoková-
no vraždou 71letého kněze, kte-
rý byl brutálně proboden v kos-
tele, kde působil 45 let. Biskup
James Pazhayattil z Iorinjalka-
kundy prohlásil: „Farář Job se

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ností Někdo. Je to trvalá návště-
va toho nejvzácnějšího, nejsvě-
tějšího, nejdobrotivějšího a nej-
mocnějšího Hosta přímo mezi
námi. Je-li ON s námi, kdo a co
proti nám? To v nás má oživit
Rok Eucharistie.

Abychom se snáze dokázali
přenést u Eucharistie od před-
stavy „věci“ k vnímání Osoby,
ustanovil a posvětil nám kněze,
kteří se mají ztotožnit s Kristem
celým svým postojem, kteří ma-
jí být ztělesněním víry ve sku-
tečnou osobní přítomnost Bo-
žího Syna v Eucharistii. Z toho,
jak se kněz chová k svaté Hos-
tii, jak s ní zachází, jak se k ní
přibližuje, jak se jí klaní a jak
se na ni obrací, máme zřetelně
rozpoznat, KDO je v ní osob-
ně přítomen.

Tato osobní Ježíšova pří-
tomnost má ovšem jednu pod-
statnou dimenzi, která spočívá
také v tom, PROČ je přítomen.
Mojšíš si při své modlitbě dal
ruce podepřít kamenem, aby
jeho lid vítězil nad nepřítelem.
Náš Host si ze stejného důvodu
dal své ruce přibít na dřevo, aby

nikdy neklesaly. V Hostii není
jakékoliv Ježíšovo tělo. Je to ži-
vé tělo, které se za nás **vydává**,
které je právě křížováno. Je to
krev, která se právě **prolévá**. Je
to Ježíš věčně za nás umírající
a krvácející. Všechna liturgická
neposlušnost a svévolná vynalé-
zavost je umělou náhražkou za
chybějící podstatu. Jestliže nás
nepřitahuje Kristus, kterého vi-
dí a zpřítomňuje víra, pak mo-
derátor, konferenciér, záplava
slov a atraktivní aranžmá nic ne-
zachrání, i když všichni tleska-
jí. Stačí na to vůbec jeden rok,
abychom v tomto směru napra-
vili svou víru?

Nedostatek kněží se neproje-
vuje jen kvantitativně. Rok Eu-
charistie musí být rokem inicia-
tivních a intenzivních modliteb
a ještě intenzivnějších obětí za
svatost a přesvědčivou víru na-
šich kněží. V Roku Eucharistie
jde tedy o **všechno** a nic není dů-
ležitějšího. Začneme-li upřímně
hledat živou víru v Eucha-
ristii, všechno ostatní nám bu-
de přidáno.

-red-

modlil růženec přede mší svatou,
která měla začít v 6,30, když ho
napadl jeho vrah.

Podle pozorovatelů dostával
již dříve výhrušně telefonáty. Vo-
lající mu hrozil, že ho odrovná,
jestliže nepřestane se svými „pro-
selitskými machinacemi“.

Biskupové v Indii si stěžují
na systematické násilí hinduistů
proti osobám, kostelům a oby-
dlím křesťanů.

KATEŘINA JANOVSKÁ CÍRKEVNÍ UČITELKOU?

Podle turínských novin „La
Stampa“ má být svatá Kateřina
Janovská první vdanou ženou
prohlášenou za učitelku církve.

Zatím jsou takovými učitelka-
mi jmenovány sv. Terezie z Avily,
sv. Terezie z Lisieux a Kate-
řina Sienská.

Kateřina Janovská se naro-
dila v Janově v roce 1447 ve šlech-
tické rodině. Její otec byl místo-
králem v Neapoli. V 16 letech se
vdala. Její manželství bylo vel-
mi obtížné. Nejdříve se obrátila
Kateřina, později i její manžel.
Mystička pracovala pro nemoc-
né v janovském špitálu a proká-
zala nesmírnou obětavost přede-
vším v době morové rány. Pro-
žila mnoho mystických vidění.
Z jejích spisů jsou nejznámější
„Rozmluva duše a těla“ a „Po-
jednání o očištění“.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.“ A Pán řekl: „Slyšte,
co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vy-
volených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlou-
ho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezně Syn
člověka na zemi víru, až přijde?“

PRAVÁ RUKA KLAVÍRNÍCH VIRTUOSŮ

Vedoucí technik firmy Stein-
way & Syn Franz Mohr hrál na
klavír v největších sálech svě-
ta, ale žádný z nich mu nepat-
řil. V září 1962 odešel z Porý-
ní do New Yorku a zahájil svou
velkou kariéru u firmy Steinway
& Syn. Jako ladič klavírů přípra-
voval nástroje pro nejslavnější
umělce, jako Glenn Gould, Vla-
dimír Horowitz a Artur Rubin-
stein. I ve styku s nejvyšší sme-
tánkou si uchoval živou víru v Je-
žíše Krista.

Když před 60 lety 16. listopa-
du 1944 při bombardování v je-
ho rodném městě Dürenu zahy-
nulo během 20 minut 24 000 li-
dí, nemohl pochopit, jak mohou
jeho rodiče chodit dále do kos-
tela. Nenáviděl západní spojen-
ce i Boha.

Jednou byl pozván na veče-
ři k příteli. U stolu se setkal s 12
hosty a také s jedním mužem
z Anglie, který měl před sebou
otevřenou Bibli. Mohr na něho
vychrlil všechnu svou nenávisť.
Muž zůstal klidný. Daroval roz-
hněvanému Němci Bibli a řekl
mu: „Františku, tvoje srdce pla-
ne nenávisť. To může změnit
jen jeden: Ježíš Kristus.“

Mohrovi bylo tehdy 21 let.
Zapaloval jednu cigaretu od dru-
hé a měl žaludeční vředy. Jedno-
ho dne si vzpomněl na Bibli a na
scénu ukřižování. Pochopil ná-
hle, že modlitba lotra po pravici
by mohla být i jeho modlitbou:
„Ježíši, vzpomeň si na mne, až
přijdeš do svého království!“

Mohr se stal křesťanem a žil
v jistotě, že Bůh mu připraví do-
brou budoucnost. Nejdříve se do-
stavilo zklamání. Kvůli zánětům
šlach se musel vzdát kariéry pro-
fesionálního umělce. Tak objevil
pro sebe profesi klavírního tech-
nika. Úspěšné učení a nabídka
z Ameriky přenesly jej i s rodi-
nou do New Yorku ke klavírům
nejslavnějších mistrů. Znal je-
jich slabosti a přání a uměl jim
vyjít vstříc. Říkal, že Steinway
je jediné křídlo, na které se bu-
de hrát v nebi.

Z dopisu čtenáře...

Zpravodajství ČT o církevních záležitostech už nikoho nepřekvapí. Když v neděli 3. 10. referovala o blahorečení Karla Habsburského a Anny Kateřiny Emmerichové, neodpustila si poznámky o „kontroverznosti“ obou nových blahoslovených. Námitky proti Karlovi jsou známé a byly korigovány na jiném místě. A. K. Emmerichová však byla nařčena z „antisemitismu“ a režisér Gibson prý právě z jejich „antisemitských“ vizí čerpal náměty pro svůj „kontroverzní“ film. Vrcholem všeho bylo, když katolický kněz prof. dr. Tomáš Halík ji označil jako „tělesně i duševně nemocnou“. Chtěl tím říct, že Sv. otec beatifikoval blázna? Jako katolíci považují takové komentáře a prohlášení za nehoráznost.

(Jméno a adresa autora v redakci)

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje **seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání** pro mladé muže v sobotu 30. října 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složenky posílejte na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, b. ú.: 1986 4366 0287/0100, e-mail: brnomen@milesjesu.com; www.rozpoznavani-povolani.cz

Vážení přátelé, rádi bychom vám oznámili změnu v **modlitebních setkáních před porodnicí u Apolináře v Praze**. Od 5. 10. si vzal tato setkání na starost pan Miloslav Pletánek (člen HPŽ ČR). Díky jeho obětavosti se budou moci setkání uskutečňovat každý týden v **úterý a v pátek od 8.30 do 10.00 hod.** vedle hlavního vchodu do porodnice u Apolináře. Čtvrteční setkání se ruší. Setkání jsou řádně ohlášena na Magistrátu jako běžná shromáždění občanů a zaštitěna HPŽ ČR. Budeme vděční za každého, kdo se bude moci zapojit.

Za HPŽ ČR Radim Ucháč, <http://prolife.cz>

IZRAEL – Vánoce v Betlémě za skvělou cenu + další biblická místa!! Odlet z Prahy, hotel, polopenze, pojištění, průvodce – 20. 12.–27. 12. – 13 990 Kč! • **IZRAEL** – (CENOVÁ REVOLUCE!!!) – letecky z Prahy, hotel, polopenze, bus, pojištění, průvodce – 21. 2.–28. 2. a 28. 2.–7. 3. – 14 290 Kč! • **IZRAEL – SINAJ** – klasický biblický okruh Svatou zemí + výstup na Mojžíšovu horu na Sinaji + Mrtvé a Rudé moře (koupání) – 7. 3.–17. 3. – 17 590 Kč! • **KUBA** – (novinka!) poznávací + pobytový okruh spojený s koupáním na bílých plážích – 14. 3.–23. 3. – 46 990 Kč • **MEXIKO – GUADALUPE** – poznávací okruh s pobyttem v Tichého oceánu – 31. 3.–10. 4. – 36 990 Kč.
Informace a přihlášky: CK AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 51801 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, mobil 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, www.avetour.cz.

Diecézní pastorační středisko Litoměřice zve na **Exercicie pro seniory**. Od 21. Do 26. 11. 2004 v Litoměřicích. Tyto exercicie vždy dával P. MUDr. Ladislav Kubíček. S vděčností a láskou na něj i jeho slova vzpomínáme. Jistě by si přál, aby tato činnost pokračovala, vždy mu ležela na srdci. Navazujeme tedy na tuto tradici s exercitátorem **P. ThLic. Bohumilem Kolářem**, který do jisté míry měl podobný životní osud jako P. Ladislav. Přihlášky: DPS, Komenského 4, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416 738 036. E-mail: pastoračni.ltm@quick.cz.

Sestry boromejky si Vás dovolují pozvat na slavnostní mši svatou dne 4. 11. 2004 v 15.00 hodin v kostele sv. Karla Boromejského v Praze ve Vlašské ulici. Při ní chceme vzpomenout a poděkovat za **150 let trvání naší nemocnice (NMSKB)** a prosit o přímluvu sv. Karla, od jehož smrti letos uplyne 420 let. Slavnostní mši svatou bude celebrovat kardinál Miloslav Vlk, metropolita a primas český.

Další část četby na pokračování PIUS XII. bude z technických důvodů uvedena až v příštím čísle.

Liturgická čtení

Neděle 17. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 17,8–13

Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8

Odp.: srov. 2 (*Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.*)

2. čt.: 2 Tim 3,14–4,2

Ev.: Lk 18,1–8

Pondělí 18. 10. – svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9–17b

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Lk 10,1–9

Úterý 19. 10. – nez. pam. sv. Jana de Bré-

beuf, Izáka Joguese a druhů

nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 2,12–22

Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14

Odp.: 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Lk 12,35–38

Středa 20. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,2–12

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

Ev.: Lk 12,39–48

Čtvrtek 21. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,14–21

Ž 33(32),1–2.4–5.11–12.18–19

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

Ev.: Lk 12,49–53

Pátek 22. 10. – ferie

1. čt.: Ef 4,1–6

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 12,54–59

Sobota 23. 10. – nez. pam. sv. Jana Kapis-

tránského nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ef 4,7–16

Ž 122(121),1–2.4–5

Odp.: srv. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 13,1–9

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	17. 10.	18. 10.	19. 10.	20. 10.	21. 10.	22. 10.	23. 10.
Antifona	812	1563	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1673	842	857	873	889	1666
Antifony	813	1682	843	858	874	890	906
Žalmy	813	813	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1682	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	722	1563	847	861	877	894	1669
Prosby	817	1683	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	722	1564	1565	862	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	792	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	1684	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	1564	851	865	882	898	913
Nešpory:	SO						
Hymnus	807	821	1685	852	867	883	900
Antifony	808	822	1685	853	868	884	900
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	1686	856	871	887	903
Ant. ke kant. P. M.	721	722	1564	856	871	887	904
Prosby	811	826	1686	856	872	888	904
Záv. modlitba	722	722	1564	1565	872	888	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2005

CENA 8 Kč ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA ZŮSTÁVÁ I V ROCE 2005

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši níže uvedenou adresu.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou ve Světle č. 1/2005. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme nahlásit nejpozději **do 10. prosince 2004 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti zájemci, **kterí ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2005 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
**Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1,
tel./fax: 585 220 626, e-mail: knihy@maticecm.cz.**
Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru 21–49 kusů – 10 % sleva z prodejní ceny
- při odběru 50–99 kusů – 20 % sleva z prodejní ceny
- při odběru 100 a více kusů – 25 % sleva z prod. ceny

Na jaře a na podzim 2005 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.